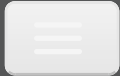

НАРОДНА РЕЗОЛУЦИЈА

□□□□ □□ □□□□□□

- Др Јована Стојковић
- ПЕВАЈ НАРОДЕ У НАШОЈ ТРАГЕДИЈИ!
- Проф. др Милан Брдар
- НАРОДНА РЕЗОЛУЦИЈА О КОСОВУ И МЕТОХИЈИ
- Чујте, Срби!

□□□□□□□□-□□□□
□□□□□□

Народна резолуција,
питања, дилеме, коментари
и тумачења.-

**Ко стоји иза Народне Резолуције о заштити
територијалног интегритета и уставног поретка
Републике Србије?**

Одговор је једноставан и у складу са називом
резолуције - народ!

□□□□□□...

Народ у најширем смислу. Народ, или бар већи број слободоумних и часних људи, који схватају да је држава вишеструко угрожена и да евидентно предстоји, поред осталих, и њено територијално, народски речено, растакање.

Народ, који је политички и економски сможден а преко појединих политичких странака и покрета, идеолошки и на друге начине подељен и завађен, и у значајној мери плански и организовано доведен у заблуду и незнање. Тако се и дошло до ситуације да је већина људи у Србији и шире углавном пасиван посматрач судбоносних збивања са озбиљним последицама.

Покретац ове иницијативе је српски народ у земљи и расејању и сви грађани који су носиоци суверености, онако како стоји у члану 2. Устава Републике Србије.

Наравно, уколико народ, то јест појединачно свако од нас и, подразумева се, у огромном броју - идеално би било више од 50 % бирачког тела - својим потписом и основним идентификационим подацима у електронској или стандардној форми, стане иза садржаја Народне резолуције.

Силом прилика и мимо устаљене политичке праксе,

у амбијенту девијантних демократских процеса и свакојаке медијске харанге и слуђивања, иницијатор ове активности је народ српски и сваки грађанин Србије, који према члану 56. Устава "има право да, сам или заједно са другима, упућује петиције и друге предлоге државним органима, организацијама којима су поверена јавна овлашћења, органима аутономне покрајине и органима јединица локалне самоуправе и да од њих добије одговор када га тражи".

И да због тога, како се истиче у наведеном члану 56., не буде санкционисан: "због упућивања петиција и предлога нико не може да трпи штетне последице", осим, како је наглашено у ставу трећем "ако је тиме учинио кривично дело".

По суштини и форми, као и због историјског тренутка у којем се потписује и, нарочито због судбинског питања које третира, а то је опстанак Косова и Метохије у саставу Републике Србије, Народна резолуција је значајно више од обичне "народне иницијативе", као што је, рецимо, решавање свакодневних текућих питања од појединачног или интереса за локалну или ширу заједницу.

Она је по свом карактеру класична "петиција" која има озбиљну оперативну и ништа мање моралну, то

јест покретачку снагу. А то значи: како специфичном и непосредном народном демократијом - јер нас околности, актуелни догађаји и опасност која се надвила над територијалним интегритетом државе, на то приморавају - дакле, како обавезати државне органе да поштују Устав, а онда и шта ваља чинити уколико се оглуше о изражену политичку вољу народа и наставе да делују противуставно и мимо међународних прописа, који су, иначе, према члану 16. и члану 194. Устава, саставни део уставног поретка Републике Србије.

Иза ове "народне иницијативе", односно "петиције", не стоје политичке странке, удружења, покрети или друге организоване политичке групе, али би било пожељно и охрабрујуће да се јединствено ангажују са постојећом инфраструктуром и преко својих активиста, и можда пресудно допринесу реализацији циљева постављених резолуцијом.

Рокови за потписивање Народне резолуције, као и друга обавезујућа организациона питања, нису фиксирана из објективних и општепознатих разлога, а на првом месту због немогућности да се народ масовније и брзо информише и упозна са иницијативом. Зато се овај потез не може стриктно третирати на начин предвиђен важећим "Законом о референдуму и народној иницијативи" из 90-тих година прошлог века ("Сл. гласник РС" бр. 48/94 и

11/98).

На основу наведеног је и употребљена форма и стил "петиције", односно народног предлога или обраћања.

Тим пре што се овом Народном резолуцијом не захтева расписивање "референдума", нити се покреће било која друга иницијатива, којом се, примера ради, тражи промена уставног поретка, односно измена неког закона (осим само једног члана у редовној скупштинској процедури, и то 306. важећег "Кривичног законика" Републике Србије - објашњење у наставку текста) или подзаконских аката, већ, напротив, безусловно се тражи од носилаца државне власти, и налаже им се, поштовање политичке воље народа односно грађана, која је недвосмислено изражена у Уставу Републике Србије усвојеном на референдуму 2006. године и потврђеног у Народној скупштини.

Тачније, захтева се поштовање прописа и достигнутог државотворног нивоа како на унутрашњем, тако и на међународном плану, у првом реду Повеље УН и Резолуције 1244 СБ УН.

Коме је пало на памет да се пише Народна резолуција?

Идеја о Народној резолуцији, односно о својеврсној "петицији", појавила се спонтано на интернет радију "Снага народа", у емисији "Буквално", аутора и водитеља Јасмине Букве, а подржана је, прихваћена и покренута од стране великог броја слушалаца који прате емисију, како у Републици Србији тако и широм света.

(На жалост, дана 12. фебруара 2018. године, одлуком уредништва радија "Снага народа", емисија је укинута, а Јасмина више није део тог радијског колектива).

Текст Народне резолуције израдио је Горан Јевтовић, пуковник Војске Србије у пензији. Документ је написан у складу са Уставом Републике Србије и правилима међународног права, пре свих Повеље УН и једног броја важећих резолуција, декларација и конвенција.

За израду Народне резолуције као "народне иницијативе", односно "петиције", примењени су форма, препознатљив стил и устаљени садржај који се користе за израду сличних докумената, како у

унутрашњем тако и у међународном правно-политичком поретку.

"Народна резолуција" и "Апел за одбрану Косова и Метохије", супротност или не?

Изричито - не!

Још једном, због "неверних Тома" - нема супротности нити суштинских неслагања око питања које се третира, од стране оних који су покретачи једног или другог, односно и једног и другог, као и код потписника наведених докумената, као вероватно последњег покушаја одбране територијалног интегритета Републике Србије и покрајине Косова и Метохије у њеном саставу.

Уосталом, иницијатори ове Народне резолуције су потписници Апела за очување Космета!

Због чега Народна резолуција уколико је покренут Апел за одбрану Космета?

Тежишно, да се идеја и циљ који је постављен Апелом ојача, допуни и на својеврстан начин операционализује, те да се Народном резолуцијом, захваљујући садржају и детаљније образложеном поступању, и посебно правно-политичким формулацијама које обавезују и налажу поступање

државних органа, и то без обраћања у молидбеном тону, да их на легитиман начин приморамо да стриктно поштују одредбе Устава Републике Србије и правила међународног права.

У вези са напред наведеним, у Народној резолуцији је посебно истакнуто, поред осталог, шта ће српски народ и грађани Србије предузети уколико председник Републике, председник Владе или неки други државни функционер, ипак потпише "Споразум о нормализацији односа са Косовом" или документ сличног садржаја и правне снаге.

А то је, уколико Народну резолуцију потпише, рецимо, више од 50% уписаних бирача, да се такав противуставни акт неће признати не само у унутрашњем уставном уређењу, већ и на међународном плану као новостворена међународна обавеза државе Србије, те да ће се противу починиоца кривичних дела предузети санкционе мере.

Даље, у Апелу се предлаже такозвани "замрзнути конфликт", а у Народној резолуцији се тако нешто оперативно разрађује речником и предлогом мера које препознаје међународно право и у складу са тим, државе као "изворни субјекти" и разне светске и регионалне организације као "изведени субјекти" у међународним односима и пракси.

"Замрзнути конфликт" је устаљени колоквијални израз или тумачење појава на терену, међутим, поступање је једино могуће уколико се од стране

званичних државних органа Републике Србије, међународној заједници - Савету безбедности, Секретаријату УН и осталим меродавним органима - званичним државним "папиром", предложе конкретне мере које третирају међународна правила. У случају Косова и Метохије, онако како је врло прецизно објашњено у тексту Народне резолуције у тачки 4., неопходно је прогласити, тачније, констатовати "стање ратне окупације дела територије" према одредбама "Хашког правилника о законима и обичајима рата на копну" од 1907. године, који је придодат "IV хашкој конвенцији".

Зашто?

Зато што је "ратна окупација" према правилима међународног права, посебно према одредбама "ратног права" или "права оружаних сукоба", фактичко стање на терену, и међународноправни институт, а не производ нечијих политичких или било каквих других намера или калкулација.

Као такво - стање ратне окупације - међународно право и међународне чиниоце који га прихватају, најпростије речено, не интересује како је која држава у свету правно регулисала признавање или непризнавање окупације. На овом питању су меродавне међународно прихваћене норме.

Проглашавање или констатовање "ратне окупације

дела територије" не подразумева отпочињање борбених операција, било какву мобилизацију и сличне војне, односно ратне мере државе која је повукла такав, изнуђени потез. Напротив!

До "ратне окупације" дела или целокупне територије долази у рату или у другим оружаним сукобима на два начина.

Први, када је једна од зарађених страна поражена на бојном пољу - ратишту или војишту - и када су војни команданти трупа, односно јединица, принуђени од стране противника (рецимо, заробљавањем или потпуним неутралисањем борбеног састава) да потпишу међународноправни институт "капитулација" (која није политички чин, напротив, политички и остали притисци су "Хашким правилником" од 1907. године строго забрањени) и као таква је резервисана и предвиђена искључиво за војне команданте.

Други, који је за Србију опредељујући у случају Косова и Метохије, након што су обустављена ратна дејства, борбене операције на ратишту - војишту и потписан међународноправни институт "примирје", и то на основу ангажовања Савета безбедности УН активирањем Главе VII Повеље УН (што је у нашем случају "Војно-технички споразум" и Резолуција 124 СБ УН, као јединствени пакет), дакле, када се такво "примирје" недвосмислено прекрши, "ратна окупација дела територије" наступа према аутоматизму уколико је једна од зарађених страна призна, односно, констатује на међународноправно

предвиђен начин и захтева од противника у рату и међународне заједнице - гаранта примирја, да се у даљем поступа онако како је регулисано такозваним хашким правилима.

Признање, односно констатовање фактичког стања "ратне окупације дела територије", управо према међународном праву и правилима ратовања - а на територији покрајине Косова и Метохије се водио рат - доноси значајне бенефите и гаранције становништву, органима и установама матичне државе који се затекну на окупираном подручју.

Та права, а у вези са тим и обавезе окупационих снага и њихових сателита и савезника на терену, су значајна, толико, да су преведено на случај Космета у овом времену, куд и камо већа од онога што је предвиђено, рецимо, такозваним Бриселским споразумом.

Због напред наведеног неопходно је да се од стране Народне скупштине Републике Србије у редовној процедури, а након одговарајућег предлога надлежних државних органа, измени, односно брише члан 306. Кривичног законика Републике Србије, који гласи:

"Грађанин Србије који потпише или призна капитулацију или прихвати или призна окупацију Србије или појединог њеног дела, казниће се затвором најмање десет година".

Сваки коментар је излишан, уколико мислимо добро себи и својим потомцима. Уосталом, ваља поручити

законодавцу да обичан "грађанин" и не може да почини наведена дела, већ командант војне јединице. Бар што се тиче капитулације.

***

**Нека од постављених питања, затим, дилеме,
резерве и слично**

1.- Чуло се са више места и у више наврата, рецимо - због чега расипамо енергију на више иницијатива, концентрирамо снаге?

Одговор - заиста је потребна "велика" енергија за потписивање два афирмативна и по садржају несупротстављена документа. Прецизније - један минут тамо, један минут 'вамо!

2.- Налаже се иницијативном одбору да се строго држи "Закона о референдуму...." из 1994. године и не крше ни за "јоту" зацртане процедуре.

Одговор - да, истински, закона се морамо држати (иако до сада није прекршен, и што баш тај закон?), али то исто захтевамо и од највиших државних органа, само на много важнијим питањима - уставни поредак и територијални интегритет.

Рецимо, да уклоне граничне прелазе и царинске испоставе између централног дела земље Србије и њене јужне покрајине, да врате српско правосуђе на

територију Космета јер им баш то налаже како Резолуција 1244, тако, и посебно, институт "ратне окупације" који предвиђа да судови суде у име матичне државе, а не у име окупатора или њихових сателита, да суспендују бројне противуставне споразуме са сепаратистима, да захтевају суспендовање међународног позивног броја који им је великодушно поклоњен.... и тако даље, и томе слично!

3.- Зашто је потребно верификовати Народну резолуцију уписивањем Јединственог матичног броја грађана (ЈМБГ) и адресе становања?

Одговор - прво, да би иницијатива била озбиљна и валидна, тачније, проверљива управо од стране надлежних државних органа, а друго, како бисмо избегли ситуацију да неко од нас, "патриота" или "заљубљеника" у територијални интегритет земље, крене да са једног или више уређаја уписује стотине или неколико хиљада стварних или измишљених имена наводних потписника. У наступу "досаде", рецимо.

И треће, вероватно и најважније - уколико нисмо спремни из различитих разлога, свако од нас понаособ коме је стало до части, достојанства и слободе, да "жртвујемо" властити ЈМБГ за очување Косова и Метохије, онда, заиста смо свих ових векова "џаба крчили".

И, наравно, како ћемо узети матичне бројеве (и хоће

ли нам дозволити?) јунаци који су животе дали на Пољу Косову, почев од Кнеза Лазара и његових витезова, до Обилића са Кошара и севера Космета, модернога доба!....

4- Интелектуалци - неинтелектуалци, јавне - нејавне личности, академици и професори или радници, земљорадници, пекари, лекари, апотекари.... леви - десни.

Одговор (или могући одговор) - према Уставу смо исти и сви равноправни, сви смо народ и грађани, а "гле чуда", у бирачким списковима нема рубрике где се наводе титуле, звања, чиновни, занимања, високе или "ниске" школе.... и особито, урођена интелигенција (интелект), што би се народски рекло - Богом нам дана памет...

Изабацимо из својих глава, бар на тренутак или прецизније, на пар минута, колико је потребно потписати "чак" два документа: сујету, завист, предрасуде, међусобне зађевице, поделе, нетрпељивост, не тражимо "длаку у јајету" или "трн у оку брата свог", невидећи "балване" у очима "балвана" који нам државу воде... право у провалију!

***

И, зато, народе, оловке или тастатуре у руке и потпишимо!

У противном, "чудом ћемо се чудити" кад нас снађе
нови Скадар, који смо давнашњим потписом
изгубили...

Живела Србија!

@2018 НАРОДНА РЕЗОЛУЦИЈА